

Ontsnapt

Ontsnap

Veronica Cossanteli

Ter nagedachtenis aan mijn vader,
Koning van het Jade Woud,
die me leerde hoe belangrijk draken zijn.
Voor mijn moeder,
die me zoveel andere dingen leerde.
En voor Xander,
die me leerde wat ik vooral niet moest schrijven.

Oorspronkelijke titel: *The Extincts*
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2013 Veronica Cossanteli
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 Chicken House, Amsterdam

Vertaling: Karin Pijl
Omslag: Nanja Toebak
Omslagillustratie: Martin Simpson, www.martinsillustration.com
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4305 2
ISBN e-book 978 90 443 4421 9
NUR 283

www.chickenhouse.eu
www.thehouseofbooks.nl
www.dutch-media.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Er gebeurt iets vreemds in het Drakenjachtbos,
zoals Joris spoedig zal merken...

Hoofdstuk 1

Het vreemde gedoe begon allemaal met drie euro en zeventig cent.

Ik wist natuurlijk niet dat het drie euro en zeventig cent was totdat ik het geld opraapte – verspreid liggende muntjes op een nat wegdek – en telde.

Joris Haft, het is je geluksdag! Eerst drie strikes bij het bowlen met Jos en Max en nu zomaar geld! Ik liet de muntjes in mijn zak glijden en stapte weer op mijn fiets.

Wat doe je met drie euro en zeventig cent? Dat is niet zo moeilijk. Als je mij bent, koop je snoep.

Ik was ongeveer een minuut in de winkel. Toen ik weer buiten kwam, was mijn fiets weg. Ik had een zak vol katjes, aardbeiveters en schuimbanaanantjes – maar geen fiets. En het regende. En het was ver lopen naar huis.

Sorry, Joris Haft, grapje. Het is toch niet je geluksdag.

Geweldig. Helemaal geweldig. Ik beet de kop van een katje en begon te lopen.

Toen ik uiteindelijk thuiskwam, voelde ik me een beetje miselijk. Ik weet eigenlijk niet of ik schuimbanaanantjes wel zo lekker vind. Mam stond ondersteboven in de tuin. Er is niemand die in de regen yoga in de tuin doet, alleen mam.

‘De elektriciteitsrekening is gekomen,’ zei ze tussen haar knieën door. ‘Nog hoger dan de vorige keer. Torenhoog. Echt, Joris – reusachtig!’

Mam doet alleen yoga als ze zich ergens zorgen over maakt.

Rekeningen. De wasmachine die het begeeft. Ouderavond. Paps vertrek. Ze vouwde zich uit en ging op één been staan, zoals een flamingo – maar flamingo's kunnen dat zonder te wiebelen. Toen zag ze het.

‘Waar is je fiets?’

Ik vertelde haar wat er was gebeurd en wenste toen dat ik niets had gezegd. Een goede moeder zou ook hebben gevonden dat alle fietsendieven door vleesetende kakkerlakken opgegeten, in een vat met kokende vla ondergedompeld of vanuit een groot kanon de ruimte in geschoten moesten worden. Maar nee, het was allemaal mijn schuld.

‘Je hebt je fiets voor de winkel gezet zonder hem op slot te doen? Joris, wat dom. Waar zat je verstand?’

Vervolgens moest ik luisteren naar een hele hoop blabla over dat ik voorzichtiger moest zijn. Ze ging maar door, totdat ze haar evenwicht verloor en in een rozenstruik viel.

Ik trok haar eruit, en ze zat onder de krassen en het bloed.

‘Wat zei je? Over voorzichtig zijn?’

‘O. Ja. Nou...’ Mam zoog het bloed van haar vingers. ‘We hebben het er niet meer over. Dingen gebeuren nu eenmaal.’

Een halfuur later probeerde ik mijn gestolen fiets met een spelletje *All Star Zombie Smackdown* te vergeten. Net toen ik de ogen van een zombie wilde uitsteken die veel op mijn lerares, juffrouw Trip, leek, hoorde ik mam mijn naam roepen.

‘Joris? Joris!’

‘Even wachten. Wacht...’

Te laat. Juffrouw Trip had mijn arm afgebeten. Ik schold haar uit voor iets vreselijks en drukte op de pauzeknop.

Mam stond bij de achterdeur.

‘Kijk!’ zei ze trots. ‘Hij stond helemaal achter in de schuur. Een prima fiets.’ Ze veegde spinrag van het verroeste stuur. ‘Niets mis mee.’

Behalve dat hij roze was.

Typisch mam. Ze vergeet altijd van alles, maar je zou denken dat ze dit nog wel wist...

‘Mam, ik ben een jóngen.’

‘O, schei uit! Wat een lariekoek!’ Mam wapperde met haar handen. ‘Echte mannen zijn niet bang voor roze.’

Wat weet mam van echte mannen als ze met pap getrouwd was?

Tot ongeveer een jaar geleden woonde pap nog bij ons. Hij droeg een pak en een das en ging elke dag naar kantoor. Nu ligt hij op een strand in Australië en draagt een korte bloemetjesbroek en slippers. Hij stuurde een e-mail. Er stond in dat het weer in Australië fantastisch was en dat hij op surfles zat. Mam e-mailde terug. Ze zei dat het weer in Engeland waardeloos was en dat ze hoopte dat hij door een haai werd opgegeten. Mijn ouders zijn heel volwassen voor hun leeftijd. Niet dus.

Ik keek naar de fiets. Geen versnellingen. Geen vering. Helemaal niets, tenzij je een verroeste prinsessenbel en een rieten mandje meetelde. Ik probeerde me voor te stellen dat ik daarmee op een zaterdagmiddag door de stad reed. Ik zag de gezichten van Jos en Max al voor me...

‘Nee! Nee, mam, het kan echt niet!’

Ze keek bedroefd en toen voelde ik me slecht. Waarom zien grote mensen dingen nooit? Dingen die overduidelijk zijn? Sterft een deel van je hersenen af als je eenentwintig wordt of zo? Best wel eng. Dan ben ik dus nog tien jaar normaal...

‘Als je een nieuwe fiets wilt, moet je ervoor sparen.’ Nu had

ze een rothumeur. ‘Ik weet niet eens hoe ik die elektriciteitsrekening moet betalen.’

Mam heeft een winkel, de Meermingrot. Ze brandt er wierook en draait er walvissenmuziek, maar er komen nooit klanten. Ik denk dat de mensen al genoeg stinkende kaarsen, kralengordijnen en windgongen hebben.

‘Je kunt wat geld verdienen,’ stelde ze iets minder mopperig voor, ‘door de auto te wassen. Ik geef je er vijftig cent voor.’

‘Mam, we hebben geen auto.’

Die was verkocht nadat pap vertrokken was. We hadden het geld nodig.

‘Vergeten.’ Mam streek over het zadel van de oude fiets. Ik hoopte echt, écht dat ze niet zou gaan huilen. ‘Weet je zeker dat je deze fiets niet wilt? Harry en Frank hebben er ook op gereden.’

‘Ja,’ beaamde ik. ‘Maar Harry en Frank zijn meisjes.’

Mijn zussen zijn ouder dan ik, maar niet zo oud dat ze al grote-mensenhersenen hebben. Ze kunnen heel irritant zijn, maar begrijpen wel dat ik niet op een roze prinsessenfiets kan rondrijden.

‘Neem een krantenwijk,’ stelde Harry voor. Ze spoot zichzelf zilver voor een buitenaardse-wezens-en-robottenfeest. Harry zit op de universiteit en gaat naar heel vreemde feestjes. ‘Toen ik zo oud was als jij had ik ook een krantenwijk. Omdat ik het geld nodig had. Mam begreep niet dat ik een stijltang nodig had voor mijn haar.’

Harry heeft heel veel haar. Als ze niet onder de zilververf zit, lijkt ze op Repelsteeltje of een tekenfilmprinses, maar dan wel een met een tatoeage van Super Mario op haar bil en een tongpiercing, en die hebben prinsessen meestal niet.

‘Als je belooft niets stoms te doen,’ zei Frank, ‘mag je wel voor mij werken.’

Frank ziet er minder uit als een prinses. Ze lijkt meer op een uil. Ze spaart voor een reis naar het Zuidpoolgebied, waar ze voor pinguïns wil zorgen, en heeft haar eigen hondenuitlaat-service.

‘Ik moet nog hard studeren en mijn wetenschapsproject afmaken,’ ging ze verder. ‘Ik kan wel wat hulp gebruiken. Er zijn natuurlijk wel voorwaarden en condities.’

De voorwaarden en condities, die Frank afdruckte en me liet ondertekenen, hielden in dat:

- a) ze de helft van het geld dat ik verdiende zelf hield;
- b) ik naar de winkel moest voor chocolade en/of cheese & onion-chips wanneer ze maar wilde;
- c) ik één keer per week haar woestijnrat moest verschonen.

De woestijnrat heette eerst Gerard. Maar toen leerden we hem kennen. Nu heet hij Dracula. Hij heeft heel scherpe tanden. En hij vindt het niet fijn om verschoond te worden. Maar ik had het geld nodig.

Op het bordje boven de deur van de snoepwinkel staat eigenlijk: VULLING & DEKKERS HOEKWARENHUIS: WIJ HEBBEN ALLES WAT U ZOEKT. Omdat ze hoge glazen potten hebben met allerlei soorten snoep, die ze voor je wegen en in kleine papieren zakken scheppen, noemt iedereen het warenhuis gewoon de snoepwinkel. Toen ik cheese & onion-chips ging halen voor Frank zag ik de advertentie in de etalage. Die was geschreven in een kronkelig groen handschrift en hing tussen een advertentie voor een tweedehandsbroodrooster (‘werkt bijna, koopje!’) en een wazige foto van een dikke, grijsgestreepte kat met witte poten (‘Hebt u Snuffie gezien? Beloning: honderd euro’):

HULP GEZOCHT
INTERESSE IN WILDE DIEREN NOODZAKELIJK
MOET DE JUISTE PERSOON ZIJN
SOLLICITEREN BIJ MEVROUW LIND,
BOERDERIJ WORMSTAL
GEEN SQUAMOFOBEN

Ik keek er behoorlijk lang naar, totdat ik de woorden uit mijn hoofd kende.

Ik moest wachten om de chips af te rekenen. Gekke Geesje kocht haar loten. Geesje had heldere kraaloogjes en haren als rijstnoedels onder een wollige muts met oorflappen, die ze altijd opheeft, zelfs in de zomer. Ze woont op een bankje in het park met haar hondje Doem en schreeuwt naar mensen dat het einde van de wereld nabij is. Soms gooien ze haar kleingeld toe. Ze geeft het allemaal uit aan de loterij. Ik weet niet waarom. Wat moet je met een miljoen als de wereld bijna vergaat?

Geesje rekende drie loten en een broodje ei af en telde haar muntjes een voor een uit. Het zou lang wachten worden. Omdat ik niets beters te doen had, las ik de voorpagina van de *Kronkelstad Echo*.

Er gebeurt weinig in Kronkelstad. OPENBARE TOILETTEN WEGENS RESTAURATIE GESLOTEN. Nou en? PRACHTIGE-TUINENWEDSTRIJD. Gaap. VERMISTE HUISDIEREN! GROOTSCHALIGE HOND-VOERING? POLITIE WAARSCHUWT BAASJES WAAKZAAM TE ZIJN. Nou, Dracula de woestijnrat, die akelige bijtgrage haarbal, mochten ze zo meenemen: hoe sneller hoe liever. REUSACHTIG REPTIEL GESPOT! IS DE KRONKELSTADWORM TERUG VAN WEG GEWEEST? VOLLEDIG VERHAAL OP PAGINA 3...

Dat leek er meer op. Ik sloeg pagina 3 open:

Juffrouw Holly Mus en haar vriendin juffrouw Roos Jonker beverden de staart te hebben gezien van een heel groot slangachtig dier toen ze op vrijdagavond van de bioscoop naar huis langs de bibliotheek van Kronkelstad liepen.

‘We zagen alleen de staart,’ zei Holly. ‘Maar die was reusachtig. Ontzagwekkend. Roos deed het bijna in haar broek van angst.

Toen gleed hij achter de cafetaria en zijn weggerend.’

Er worden in dierentuinen, dierenwinkels en safariparken geen grote dieren vermist.

Kan dit geheimzinnige dier iets te maken hebben met de legende van de Kronkelstadworm, het wrede, vleesetende monster dat de lokale bevolking ruim duizend jaar geleden in zijn greep hield?

‘Ga je die krant nog kopen of hoe zit dat?’

Mevrouw Vulling keek me vanachter de toonbank boos aan. Ik legde de krant terug in het rek en betaalde voor Franks chips. Buiten keek ik nog één keer naar de advertentie en ik fronste mijn voorhoofd. Ik wist toch zeker dat de tekst met groene inkt was geschreven. Was het een trucje van het licht? Dat moest wel, anders werd ik gek. Want nu was dat bochtige, spichtige handschrift absoluut paars.

‘Er zullen vuur en zwavel en kikkerplagen zijn en we zijn allemaal verdoemd,’ zei een schorre stem achter me. Ik rook een sterke geur van hardgekookt ei. Geesje voerde Doem stukjes brood. ‘Let maar op. Dit is het einde.’

Maar Geesje had het mis. Dit was nog maar het begin.

‘Wat is een squamofob?’ vroeg ik tijdens het avondeten. We aten weer taart van restjes broccoli en gebakken bonen. Na paps vertrek werd mam een planteneter. Ze vermoordt hulpeloze groenten en wij moeten ze opeten.

Niemand wist wat een squamofoob was.

‘En waar is boerderij Wormstal?’

‘Heel ver weg,’ zei mam. ‘Aan de andere kant van het Drakenjachtbos. Hoezo?’

Ik vertelde haar over de advertentie in de etalage van de snoepwinkel. *Hulp gezocht. Moet de juiste persoon zijn.*

‘Je gaat daar niet in je eentje heen,’ zei mam. ‘Niet door dat bos. Neem een van je zussen mee.’

‘Feestje,’ zei Harry met volle mond. ‘Iedereen gaat verkleed. Ik ga als vogelspin en moet nog veel poten maken, dus ik kan niet gestoord worden.’

‘Ik heb huiswerk,’ zei Frank. ‘En je werkt dit weekend voor mij, weet je nog?’ Ze prikte me met haar vork. ‘Jij laat Meneer Croky uit, en ik moet maandag een geschiedeniswerkstuk inleveren.’

‘Niet Meneer Croky!’ Ik trok een gezicht. Meneer Croky is de mopshond van mevrouw Poker-Pelgrim. Mevrouw Poker-Pelgrim woont verderop in de straat. Ze heeft haar van ijzer, een vierkant gezicht en ruikt naar hoestpastilles. Meneer Croky is zo dik dat hij nauwelijks in zijn vacht past en hij snurkt altijd, zelfs als hij wakker is. Zijn ogen puilen uit als een uitgeknepen kikker. Als ik zelf een hond mocht kiezen, zou ik niet voor Meneer Croky gaan.

Ooit kreeg ik bijna een hond. Voordat het slecht ging en pap vertrok, zei hij dat ik voor mijn elfde verjaardag een eigen huisdier mocht kiezen. Frank had Dracula en een reusachtige Afrikaanse landslak en wandelende takken in een pot. Harry had altijd grasparkieten gehad, totdat ze in plaats daarvan vriendjes nam.

‘Wat voor een je maar wilt,’ zei pap. ‘Wat zou je willen?’

‘Een orka,’ zei ik.

Ik wilde er al een sinds de zomer dat we op vakantie naar

het dolfijnenpark gingen. Mam en de meisjes waren helemaal verliefd op de dolfijnen; ik vond de orka leuk.

Maar in een twee-onder-een-kapwoning kun je geen orka houden. Mam en pap waren het vaak oneens over dingen, maar daarover niet.

‘Wat dacht je van een puppy?’ stelde pap voor.

Ik zei ja tegen de puppy – wie niet? – maar het is er nooit van gekomen. De ruzies werden erger, en ineens was pap er niet meer. Ik kreeg voetbalschoenen voor mijn verjaardag en een nieuw etui voor op school.

‘Mag ik niet met Diesel lopen?’ smeekte ik Frank. Diesel is een rottweiler. Dichter bij een orka kom je als hond niet.

‘Doe niet zo stom,’ zei Frank. ‘Daar ben je te klein voor. En het heeft toch weinig zin om naar die boerderij te gaan. Een snotneus vinden ze echt niet de juiste persoon.’

‘Ik heb geen snotneus. Jij wel. En dan nog iets,’ zei ik snel voordat ze iets kon terugzeggen, ‘wat is de Kronkelstadworm?’

‘Wat?’ Mam lachte. ‘Dat oude verhaal? Lang geleden, in de middeleeuwen, zou er een draak of zoiets in het Drakenjachtbos hebben gewoond. Hij at alle koeien en schapen en boerendochters op, totdat iedereen er zo flauw van was dat ze besloten op een avond met hun hooivorken en bijlen en brandende fakkels bijeen te komen en op hem te jagen.’

‘Wat is er toen gebeurd? Hebben ze hem gedood?’

‘Geen idee. Er is vast een ridder op een wit paard verschenen die het voor hen heeft opgeknapt. Zo gaat het meestal, toch? Zoals met Sint-Joris.’

‘Ja,’ zei Frank. ‘Ik durf te wedden dat Sint-Joris geen snotneus had.’

‘Ik zal je nog meer vertellen,’ zei mam, terwijl ze naar mijn bord staarde. ‘Ik durf te wedden dat hij zijn broccoli opat...’

Hoofdstuk 2

Mam had gezegd dat ik niet alleen naar boerderij Wormstal mocht gaan, dus dat deed ik ook niet. Ik nam Meneer Crocky mee. Mevrouw Poker-Pelgrim was er niet toen ik hem ophaalde – haar ijzeren haren moesten gesoldeerd worden of zo – maar Frank had verteld waar ik de sleutel kon vinden. Meneer Crocky leek niet erg blij me te zien, maar ik wurmde hem in zijn Schots geruite jasje en wist hem zo de deur uit te krijgen. Bij de brievenbus op de hoek wilde hij alweer omkeren en naar huis gaan. Ik moest hem letterlijk meeslepen; van een wandeling was geen sprake. Lang voordat we bij het Drakenjachtbos waren, gaf ik het op en droeg hem.

Bij het hek naar het bos bleef ik staan. Ik dacht aan al die boze boeren. Waren ze met hun hooivorken en brandende fakels hierheen gemarcheerd? Had de worm hier echt zijn hol gehad, in dit bos? En wat hadden die twee meisjes in het donker eigenlijk precies bij de cafetaria zien wegglijden? Mijn huid tintelde, zoals wanneer ik naar iets engs op de televisie kijk. Ik mag dan dezelfde naam hebben als een beroemde drakendor, maar eerlijk gezegd ben ik geen held. Misschien heeft het inderdaad wel alles te maken met hoeveel broccoli je eet.

Meneer Crocky jammerde en kronkelde in mijn armen.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik tegen hem. ‘We kunnen hier niet de hele dag blijven staan. We moeten naar Wormstal. Voordat iemand anders doet alsof hij de juiste persoon voor het baantje is. Want dat is niet zo. Dat ben ik. Ik.’

Waarom was ik daar zo zeker van? Ik weet het niet. Het was gewoon zo.

Ik klemde Meneer Croky onder mijn arm en zwaaide het hek open.

In het streperige zonlicht van het bos zag ik eekhoorns en hoorde ik vogelgeluiden. Er was niets engs aan, helemaal niets.

Totdat er uit de bosjes iets recht voor me sprong. Meneer Croky en ik schrokken ons allebei dood. Het was maar een vogel, een vrij grote, ongeveer zo groot als een kip, met zwarte en witte veren, een lange nek en een staart. Hij keek me even recht aan met ronde, goudkleurige ogen en een open bek, waarna hij zijn vleugels spreidde en over het pad wegrende. Wankelend op zijn benige poten ging hij sneller en sneller, totdat hij uiteindelijk de lucht in vloog. Hij was kennelijk niet zo goed in opstijgen, want ik hoorde hem tegen de takken slaan.

Toen ik klein was en bang voor het donker zei pap altijd dat ik een overactieve fantasie had. Als je een overactieve fantasie hebt, zie je dingen die er niet echt zijn, dingen die er niet kúnnen zijn, omdat ze niet bestaan. Dingen zoals een vogel met een bek vol tanden. Vogels horen geen tanden te hebben...

Daarna liep ik sneller en keek bij elk brekend takje of ritse-lend blaadje over mijn schouder. En zo stootte ik mijn teen.

‘Auwauwauw!’

Midden op het pad lag een steen.

‘Stomme steen!’

Ik ging op een boomstam zitten en greep naar mijn voet. Meneer Croky likte met zijn vissenadem en kwijl aan mijn gezicht.

‘Stomme plek om een stomme steen neer te leggen!’

Kwaad keek ik ernaar. Met lege ogen keek hij kwaad naar me terug. Het was helemaal geen steen. Het was een konijnen-

beeldje, uit steen gehouwen. Op zich een mooi beeldhouwwerkje, maar mijn teen deed zeer, en ik was niet in de stemming voor kunst. Wie laat er nu midden in een bos een tuinbeeldje achter?

Ik stond op en hinkte een tijdje totdat de pijn was gezakt.

‘Kom,’ zei ik tegen Meneer Croky. ‘Het laatste stuk kun je wel lopen. Het kan niet ver meer zijn.’

Dat was het ook niet. Al snel kwamen we uit de schaduw van de bomen op een smalle laan terecht. We waren hier weg van de stad. Er waren geen huizen of auto’s te zien, alleen hoge aardwallen vol wilde bloemen. Een eindje verderop liep een kronkelig pad naar rechts. Meneer Croky deed zijn poot omhoog tegen een gammel houten bord. In bibberige hoofdletters, waar nu gele hondenplas van afdroop, stond geschreven:

BOERDERIJ WORMSTAL
PRIVÉTERREIN
VERBODEN TOEGANG

Aan de andere kant van het pad stond nog een bordje:

PAS OP VOOR DE

Pas op voor de... wat? Je wist het niet: het laatste stuk was eraf gebroken.

Toen we het pad op liepen, begon Meneer Croky te keffen naar een veld vol grote, harige koeien met gevaarlijk uitziende hoorns en roodbruine pony’s. Ze hielden op met kauwen en staarden naar ons terwijl ze door hun neus bliezen.

‘Ik zou me maar stilhouden als ik jou was,’ zei ik tegen Meneer Croky. ‘Die extra grote in het midden is zeker weten een stier.’

Aan de andere kant stond een eenzaam paard met zijn neus in de heg in de uiterste hoek van zijn weiland. Hij sloeg met zijn staart naar vliegen terwijl hij op bramen knabbelde. Aan het eind van het pad stond een oude stenen boerderij. Van voren zag het pand er verlaten en doods uit, met kale ramen en kleine paddenstoelen die uit het stoepje bij de voordeur groeiden. Ik klopte aan, maar er werd niet opengedaan. De deur zag eruit alsof hij in geen jaren was gebruikt. Ik had de neiging om me om te draaien en weer naar huis te gaan. Maar we hadden een heel eind gelopen, Meneer Croky en ik. Op het kaartje in de snoepwinkel had gestaan dat ik hierheen moest gaan, en hier was ik dan. Zo gemakkelijk zou ik het niet opgeven.

Ik liep met Meneer Croky naar het bestrate stalerf aan de achterzijde. Deze kant van het huis was veel vrolijker. Er koerden witte duiven in de takken van een oude, knoestige boom en er hingen bloemen in hangmandjes en bloembakken. Op de veranda stonden diverse paren laarzen en een rij brandblussers. Ik hoorde dat er een televisie aanstond in de vrijstaande stal: ‘... klop het eiwit totdat het licht en luchtig is...’ Iemand keek naar een kookprogramma.

De deurbel was een ouderwets koperen ding, met een klepel. Ik haalde diep adem, deed erg mijn best om op de juiste persoon voor het baantje te lijken en zwaaide met de klepel.

De deur vloog open.

‘Kan nu niet praten. De ontsteningsbalsem kookt,’ zei de oude dame in de deuropening die me vanachter een goudkleurige bril aanstaarde. Ze droeg rubberlaarzen, een kralenketting en een reusachtige hoed die met half opgegeten fruit bedekt was. In de gang achter haar hing een lichtgroene nevel.

‘Hallo. Ik kom voor de...’ Ik hoestte. De nevel had me bereikt. Mijn ogen begonnen te tranen.

‘Hij is erg scherp, hè? Ik weet eigenlijk niet of hij wel zo

moet ruiken,’ zei de oude dame onzeker. ‘Ik heb gewoon het recept gevolgd. Wat denk jij?’

Ik vond dat het naar de kattenbak van de kat van de burens stonk, maar omdat ik niet grof wilde zijn, hield ik me bij wat ik had ingestudeerd. ‘Ik kom voor de...’

‘Ha! Dáár ben je!’ zei de oude dame terwijl er iets grijsbruins en harigs langs onze enkels het huis uit schoot. ‘Als je hem weet te vangen,’ zei ze tegen me, ‘is de baan van jou.’

‘Hoe...?’ begon ik, maar het was te laat.

Ze was terug naar binnen gehold en had de deur achter zich dichtgeslagen.

Meneer Croky blafte en gromde.

‘Sst! Werk even mee!’ Ik legde zijn riem om een van de brandblussers, zodat hij me niet in de weg zou lopen. ‘Ik probeer na te denken.’

Het harige ding was ongeveer zo groot als een cavia, maar dan langer en dunner en met een puntiger neus en een staart. Het had zich in een ruimte tussen de buitenmuur en een stenen drinkbak met bloemen verschanst. Ik ging op handen en knieën zitten. Mijn hand paste net door het gat.

‘Au!’ Ik trok hem er behoorlijk snel weer uit. Mijn knokkels waren geschaafd omdat ze tegen de muur waren geschuurd, maar het meeste bloed – behoorlijk veel bloed – spoot uit mijn vinger. Het harige ding had tanden.

Terwijl ik aan mijn vinger zoog, besloot ik het beest van achteren te besluipen. Ik had geluk. Het had zich zo ver naar achteren gewurmd, weg van mijn hand, dat het puntje van zijn staart aan de andere kant van de drinkbak uitstak. Ik greep hem vast en trok.

En ik trok nog een keer.

De staart werd plotseling stijf in mijn handen. Het harige ding richtte zijn achterwerk op me en... *psssst!*